

Překladatel č. 1

Pýcha předchází pád

„Co je to, babičko?“

Babička zvedla oči od práce.

„Páni, dítě, kdes to našla?“

„V podkrovi,“ odpověděla jsem, „babi, co je to?“

Babička se usmála a odvětila: „To je krinolína. Takovou dámy nosily pod sukněmi, když jsem byla ještě malá holčička.“

„Měla jsi někdy nějakou na sobě, babi?“ zeptala jsem se.

Babička se zasmála. „To jsem měla,“ řekla, „vlastně přímo tuhle.“

Tady měl začít příběh. Vytáhla jsem stoličku, připravena poslouchat. Babička něžně pohlédla na krinolínu.

„Měla jsem ji na sobě jen jednou,“ začala, „ale nechávám si ji, aby mi připomínala, jak může pýcha bolet.“

Bylo mi okolo osmi let, když tahle krinolína vstoupila do mého života. Dlouhé měsíce jsem žebrała na mamince, abych mohla mít krinolínu, jakou nosily velké dívky. Byl to samozřejmě nesmysl. Co by malá dívka, ještě ani neodrostlá kalíku, dělala s krinolínou? Přesto jsem si stále sama sebe představovala, jak vznešeně vcházím do školy v krinolíně a všechny dívky na mě závistivě zírají, jak v ní usedám na své místo vpředu.

Takhle jsem snila se svou nejlepší kamarádkou a spolusedící Sarah Jane. Strávily jsme spolu spoustu času tím, že jsme si představovaly samy sebe jako elegantní mladé dámy v krejzlících a spodničkách. Ale ať jsme se snažily, jak jsme chtěly, pořád jsme nemohly přijít na to, jak získat krinolínu.

Nakonec mně jeden jarní den Sarah Jane na školním dvoře řekla vzrušující novinku. Na návštěvu k nim přijela její starší sestřenice a ta má dvě staré krinolíny, které už nechce. A říkala, že Sarah Jane a já si je můžeme vzít na hraní. Opravdu na hraní! Sestřenice netušila, že my si s nimi hrát nechceme. To bylo splnění našeho snu. Celý den jsme, schováni za knihami, se Sarah Jane plánovaly, jak si v neděli krinolíny oblékneme do kostela.

Byl tu ale malý problém. Jak dostanu krinolínu do domu, aby o tom maminka nevěděla? A jak se obě dostaneme z domova v krinolínách, aby nás nikdo neviděl? Nakonec jsme se rozhodly, že já přijdu v neděli dopoledne k Sarah. Vymyslíme si nějakou výmluvu, proč jdeme pěšky, a jakmile její rodina odjede, oblékneme si krinolíny a připravíme si velké entré do kostela.

„Hlavně si vezmi svou nejdělsí sukni,“ připomínala mi Sarah Jane, „a přijď včas. V neděli na nás budou všichni zírat.“

Kdybychom jen věděly, jaká to bude pravda! Ale my jsme samozřejmě dlely ve šťastné nevědomosti o katastrofě, která ležela před námi.

Konečně přišlo nedělní dopoledne a já jsem udivila svou rodinu tím, jak rychle jsem dokončila všechny své domácí práce a byla připravena odejít do kostela.

„Dneska jdu se Sarah Jane,“ oznámila jsem a zmizela dřív, než kdokoliv stačil protestovat.

Všechno šlo podle plánu. Sářina rodina nás při odjezdu upozornila, abychom si pospíšily a nepřišly pozdě na bohoslužbu. Měly jsme trochu problém s tím, jak si upevnit krinolíny kolem pasů a přetáhnout přes ně sukně tak, aby je skryly. Ale když jsme nakonec byly hotovy, ujistily jsme se navzájem, že v celém hrabství nemohou být lépe vypadající mladé dámy, než jsme my dvě.

Rychle jsme vyrazily do kostela a jak jsme šly, krinolíny se houpały. Když jsme dorazily, všichni už byli uvnitř, takže nám bylo zajištěno to velké entré, po kterém jsme toužily. Hrdě, se svými malými nosy zvednutými, jsme vstoupily do kostela a usadily se na svá místa.

Avšak běda! Nikdo nás neupozornil na to, jaký problém je si v krinolíně sednout, když nevíte, jak na to. Lapání po dechu, které jsme slyšely, nebylo způsobeno obdivem, jak jsme předpokládaly – to bylo něco úplně jiného. Jakmile jsme usedly, ty přišerné krinolíny se zvedly do vzduchu! Naše sukně nám zakryly tváře a překvapený ministrant byl šokován pohledem na dvoje bílé kalhotky a létající spodničky.

Sarah Jane a já jsme byly příliš překvapené, než abychom věděly, jak se z toho vymotat, ale naše matky nikoliv. Maminka mě popadla ze sedadla a vypochoďovala se mnou ze dveří.

Cesta domů probíhala v tichosti. Můj strach vzrůstal s každým krokem. Jak tu asi zahanbená a rozčilená matka potrestá? Ačkoliv jsem se na ni neodvážila podívat, věděla jsem, že rozčilená je, protože se třásla. To bylo ještě hodně let předtím, než jsem zjistila, že se maminka třese od smíchu a nikoliv od vzteku.

Nicméně trest následoval. Nedělní odpoledne jsem s tatínkovým souhlasem strávila s velkou biblí. Mým úkolem bylo opsat každý verš, který jsem našla, jenž měl co do činění s hrdostí. Litostivá malá holčička se ten den naučila, že pýcha předchází pád.

Příběh byl u konce.

„A už jsi nikdy pyšná nebyla, babi?“ zeptala jsem se.

Babička se na chvíli klidně zamyslela. „Ano,“ řekla, „byla jsem znovu pyšná. Mnohokrát. Dokud jsem nebyla mladá dáma a Pán mě nezachránil a já jsem vyhnala pýchu ze svého srdce. Ale mnohokrát, když mě to svádí k hrdosti, vzpomenu si na tu strašnou krinolínu a řeknu si, že hrdé srdce je vůči Pánovi ohavnost.“